

1

ALS ZE NU ZOU TERUGKOMEN, OF ZELFS OVER VIJF MINUTEN, dan zou er natuurlijk niets aan de hand zijn. Dan zou hij de gedachte dat hij haar nooit meer zou zien van zich af kunnen schudden als een waanidee, als een absurd overdreven reactie op een overmaat van eenzaamheid en stilte. Hij kon een deel van zijn gedachten – dat ordelijke, nette, rationele deel – niet losmaken van het gevoel dat ze ieder ogenblik kon terugkeren en hem zou roepen als ze het pad af kwam. Slechts in die chaotische afdeling van instinct en gevoel had zich een tegengesteld vermoeden genesteld. Eigenlijk alleen in dat deel van hem dat hij liever niet erkende.

Trouwens, Harry had alle reden om zijn bezorgdheid toe te schrijven aan de positie waarin hij zich bevond. Drie kwartier op een omgevallen boom halverwege een berghelling met naaldbomen, terwijl de warme gloed van de middagzon langzaam maar zeker overging in de kille schemering, en de stilte – die totale, genadeloze stilte zonder een zuchtje wind – knaagde aan zijn zenuwen en was genoeg om ieders zelfbeheersing op de proef te stellen. Nu wenste hij dat hij met haar naar de top was gegaan, of in de auto was blijven zitten luisteren naar de radio. Hoe dan ook, hij had echt beter moeten weten dan te blijven zitten waar hij zat.

Hij drukte de vierde sigaret van zijn wacht uit en haalde diep adem. In de schaduw van de berg werd het nu koud, maar de kustvlakte beneden baadde nog in het warme, gouden zonlicht. Het verdwijnen van de dag kon alleen hier, op de dichtbeboste berghelling, of daarboven, onzichtbaar maar bijna voelbaar in de heldere vrieslucht, niet meer genegeerd worden.

Waarom was ze niet teruggekomen? Ze kon toch moeilijk met haar gidsje en ook nog een kompas zijn verdwaald? Bovendien was ze al eerder op de Profitis Ilias geweest en Harry nooit. Eerlijk gezegd wilde hij er ook nooit meer heen. Twee uur geleden had hij nog heerlijk aan een terrastafeltje van een *psarotaverna* aan de kust in de zon gezeten en aan het lome eind van een heerlijk maal de eerste sigaret van dit pakje opgestoken, en hij had zich afgevraagd hoe jaloers de kelner wellicht was op een te dikke Engelsman van middelbare leeftijd die zo'n leuk meisje had gevonden om mee te lunchen. Nu kon hij zich het tafereeltje al bijna niet meer voor de geest halen, want de

Profitis Ilias was in staat om alle herinneringen en beelden buiten zijn eigen domein te verwijzen naar een halfvergeten verte. En de Profitis Ilias was Heathers keus geweest.

‘We kunnen er met de auto in een halfuur zijn,’ had ze gezegd. ‘Het is een fantastische plek. Leegstaande, bouwvallige villa’s uit de tijd van de Italiaanse bezetting. En adembenemende vergezichten. Je móét het zien.’

Harry had die verplichting niet zo gevoeld. Hij zag liever gevulde glazen in het tiental bars dat hij kende dan elk natuurlijk panorama, hoe adembenemend ook. Toch had hij niet geprotesteerd.

En dus waren ze over slingerende wegen via het dorpje Salakos naar de beboste bergtop gereden en klommen ze langzaam maar zeker steeds hoger, tot ze alle verkeer achter zich hadden gelaten en alleen de eindeloze rijen sparren en dennen nog getuige waren van hun tocht. Aanvankelijk was Harry niets opgevallen aan hun toenemende isolement. Pas toen ze het hotel van die weg hadden bereikt en het, zoals verwacht, voor de winter gesloten hadden aangetroffen, begon de Profitis Ilias zijn ware gezicht te laten zien.

Stilte was zo’n beetje de basis van de sfeer, dacht hij. De stilte had gewacht tot ze waren uitgestapt en de portieren hadden dichtgeslagen en hen vervolgens vanuit het diepst van het woud zo overrompeld dat ze alleen nog met ontzag konden fluisteren. Een stilte die door het lege hotel en de ruïnes van de villa’s in het bos om hen heen slechts scheen te worden benadrukt, alsof verlaten huizen erger waren dan helemaal geen huizen. En bovendien eerbiedigde zelfs de natuur de stilte, want hier speelde geen wind door de bomen, zong geen vogel in het groen en repte zich geen eekhoorn door de takken. Op de Profitis Ilias was alles stil, maar het was geen ontspannen stilte.

Twee maanden geleden was het hotel nog open geweest en speelden de kinderen van de gasten op het terrein; misschien hadden ze wel over de boomstam geklommen waar Harry nu op zat. Kabaal, beweging, gelach, mensen: in andere omstandigheden kon het hem allemaal ergeren, maar nu hunkerde hij er vanuit het diepst van zijn hart naar. Tot zijn verbazing ontdekte hij hoe slecht hij zich op zijn gemak voelde in zijn eentje. Althans, als hij alleen wás. Want hij kon het niet helpen dat hij zich herinnerde dat hij, toen ze net waren uitgestapt en naar het hotel waren gelopen om te genieten van het uitzicht dat het bood, een blik omhoog had geworpen naar de houten

balkons en rood geverfde luiken die het gebouw het onverstoorbare karakter van een huis in de Alpen gaven, en had gezien hoe een gestalte zich haastig had teruggetrokken van een van de vensters op de eerste verdieping, waar de luiken nog open waren. Op dat moment had hij het afgedaan als een speling van het licht, maar nu voegde de herinnering haar gewicht bij alle andere zorgen die hem bestormden.

Waarom was ze niet teruggekomen? Ze had zo zelfverzekerd geleken, zo geruststellend zeker dat ze terug zou zijn voor hij de kans zou krijgen haar te missen. Van het hotel naar de top was het een stevige klim langs een oneffen, overwoekerd pad en Heather had er flink de pas in gezet. Buiten adem en een heel eind van zijn vertrouwde omgeving wilde Harry maar al te graag stoppen op de plek waar de omgevallen boom hun weg versperde, terwijl zij verderging naar de top. 'Neem jij de sleuteltjes maar,' zei ze, 'voor 't geval je terug naar de auto wilt.' En toen ze zijn frons zag had ze eraan toegevoegd: 'Wees maar niet bang, ik blijf op het pad. En ik ben er zo weer. Ik kan nu toch niet meer terug?' En terwijl ze dat zei was ze langs de boom geklauterd, had hem nog een glimlach toegeworpen en was doorgelopen.

Die laatste glimlach van hoger op de beboste helling was nu bijna een uur geleden en het scheen Harry wel een eeuwigheid. Zijn gemoedsrust had maar één sigaret geduurd, wist hij nu. Nadien had hij aan allerlei dingen gedacht, maar zijn aandacht was steeds weer teruggekeerd naar wat zich in zijn onmiddellijke nabijheid niet liet negeren: een stilte tussen de bomen om hem heen die zo totaal was dat zijn oor een half hoorbaar koor van fluisterstemmen verzon; een stilte die zo volmaakt was dat zijn gekwelde zintuigen zeker wisten dat iets hem ergens, hogerop of in zijn buurt, in de gaten hield.

Harry keek op zijn horloge. Het was bijna vier uur, wat inhield dat er nog iets meer dan een uurtje daglicht over was; op deze hoogte en in deze tijd van het jaar een schamel, ijskoud uur. Met enige inspanning dwong hij zich een aantal praktische mogelijkheden te overwegen. Hij kon teruggaan naar de auto, voor het geval Heather dat zelf via een andere route had gedaan. Maar dan was ze hem nu toch zeker komen halen. Hij kon blijven zitten waar hij zat, omdat ze hem hier verwachtte. Maar één blik om zich heen en hij wist zeker dat hij dit niet langer kon verdragen. Hij kon ook het pad naar de top volgen, voor 't geval ze in moeilijkheden verkeerde of domweg de tijd

was vergeten. Hij stelde vast dat dit eigenlijk de enige optie was. Hij tilde zijn benen op, draaide zich om en liet zich aan de hoge kant vallen. Daar slingerde het met vuurstenen afgezette pad zich, ondanks jaren van verlatenheid, nog steeds omhoog. Hij begon te klimmen en voelde direct de opluchting die ontstaat door actie na de spanning van besluiteloosheid.

Weldra werd het bos dunner en kwam de rug van de top in zicht. Op dat moment beseftte Harry hoe belachelijk het was geweest dat hij er niet op had gestaan Heather de hele tocht te vergezellen, want zo ver was het niet en ook niet zo steil als hij had gedacht. Hij vroeg zich onwillekeurig af of ze opzettelijk alleen verder was gegaan, hoewel hij daar geen enkele reden voor kon bedenken. En hij was zich er ook van bewust dat de gedachte op zich een waan kon zijn, een interpretatie van haar woorden en daden die ze niet verdienden.

Vlak bij de bergkam stopte Harry op een open, zonnige plek om op adem te komen. Rechts voor hem op de top torende een roodwitte radioantenne omhoog met een gebouwtje aan z'n voet: zo te zien een kennelijk verlaten observatiepost van het leger. Niet dat hij van plan was om dat te controleren. Negen jaar op Rhodos hadden hem geleerd dat hij Griekse militairen alle ruimte moest geven. Maar zou Heather net zo voorzichtig zijn geweest? Ja, natuurlijk. Trouwens, het pad boog af naar links en ze had beloofd dat ze erop zou blijven.

Hij liep door naar de kam en draaide zich om voor een blik op de route die hij had genomen. En terwijl hij dat deed riep de kwetsbaarheid van zijn onbeschermd positie een gevoel van dreiging op dat onheilspellender was dan de onrust die hem in het bos had beïnvloed. Hij vroeg zich eensklaps af of dit misschien opzet was, of dit een stap dichterbij was naar een hinderlaag die er voor hem was gelegd. Hij verweet zichzelf dergelijke gedachten voedsel te geven en dwong zijn blik de kustlijn te volgen, waar die in de diepte naar het westen afboog. Die rommelige baai moest volgens hem Kamiros Skala zijn en die eilanden als walvisruggen Alymnia en Halki. Het waren referentiepunten die hem vertelden dat er nog een werkelijkheid buiten de Profitis Ilias bestond en dat hij daar misschien spoedig weer zou zijn.

Maar hij moest eerst Heather zien te vinden. Het zat hem dwars dat iets hem ervan weerhield haar naam hardop te roepen – de stil-

te om hem heen scheen dat onherroepelijk te verbieden – en hij begon het pad te volgen dat nog steeds trouw was afgezet met vuursteen en zich over de kam slingerde tussen uitstekende rotspartijen en knoestige, door de wind gevormde ceders. Als ze het pad had gevolgd moest hij haar wel vinden. Maar zo niet...

Toen zag hij 'm. Hij had zich vastgehaakt aan een lage tak van een van de ceders en hing slap en eenzaam in de windstille lucht. Vier even dikke strepen wit en roze. Kersenrood en zilver; hij herinnerde zich dat ze hem had verbeterd. Het was Heathers sjaal, de lange wollen sjaal die ze om had gehad toen ze hem bij de omgevallen boom achterliet. Hij kon zich duidelijk herinneren dat hij had gezien hoe ze één uiteinde over haar schouder had geworpen toen ze op de helling uit het zicht verdween. En nu was die sjaal hier en zij niet.

Harry trok de sjaal los, hield hem stevig in zijn handen en deed alle moeite om de betekenis van deze ontdekking te vatten. Had ze 'm daar per ongeluk laten liggen? Was hij van haar hals gewaaid terwijl ze het pad af holde? Zo ja, wat had haar dan op de vlucht gejaagd? Hij keek om zich heen naar de gedrongen ceders en de grimmige witte keien die daar als hoektanden op de grazige bergkam stonden; maar ze lieten niets los, niet de geringste aanwijzing van haar lot. Juist die nietszeggendheid tartte hem.

Harry sloeg de sjaal om z'n nek en vervolgde zijn weg langs het pad. Dat liep over een kleine top, daalde weer af en steeg opnieuw naar een verder gelegen top. Naar het zuiden opende zich een vergezicht over het binnenland dat nog baadde in het zonlicht. Hij vroeg zich af of het kon zijn dat Heather de kluts was kwijtgeraakt en langs de andere kant van de berg was afgedaald. Hij stopte even, leunde tegen een rots en dacht erover na. Nee, dat was ondenkbaar. Het was een duidelijk pad en de route was makkelijk te volgen. Ze kon daar alleen maar van af zijn geweken door een bewuste keus of bittere noodzaak. En door het gevoel van haar sjaal tegen zijn kin vreesde hij het laatste. Hij haastte zich verder.

Toen Harry het valleitje was overgestoken en naar de volgende top was geklommen had het rationele gedeelte van zijn brein de zaak weer grotendeels onder controle. Hij moest zichzelf eraan herinneren dat het terrein hem vrijwel totaal onbekend was. En al zou dat niet zo zijn, dan nog kon hij het nauwelijks in zijn eentje afzoeken. Als Heather iets was overkomen was het hoe dan ook het beste om in Sa-

lakos alarm te slaan en wel voor het donker was. Hij keek op zijn horloge. In dat geval moest hij direct terug naar de auto. Hoewel nu opstappen duidelijk voorbarig scheen, zat er niets anders op.

Maar niet, zei z'n instinct, voordat hij nog een laatste poging had gedaan om Heather zelf te lokaliseren. Hij had tot nu toe de meest voor de hand liggende methode gemeden, maar wist dat hij niet weg kon gaan zonder die te proberen. Hij moest zo hard als hij kon haar naam roepen voor het geval ze nabij genoeg was om hem te horen. Vanaf de top waarop hij nu stond zou zijn stem ver dragen: hij had geen excuus. Hij was vastbesloten om zijn zenuwen geen kans te geven hem in de steek te laten en beklom een belendende rots, haalde diep adem en zette zijn handen aan zijn mond. Maar één tel voordat Heathers naam zich op zijn lippen kon vormen vond de Profitis Ilias zijn eigen stem om hem met stomheid te slaan.

Er klonk één lange, schrille, ononderbroken stoot op een fluit. Het geluid bereikte Harry's oren van alle kanten tegelijk: van boven en beneden, van dichtbij en veraf. En toen stopte het. Harry's armen zakten langzaam naar beneden en hij begon over zijn hele lijf te trillen en jachtig en oppervlakkig adem te halen. Wat was dat? Waar kwam het vandaan? Was het een teken? Een boodschap? Een waarschuwing? Voor hem, of voor iemand anders?

Opeens begaf zijn zelfbeheersing het, zoals een rotswand die jaar in jaar uit is ondermijnd door de zee eensklaps kan instorten. Ze hadden hem bij elke stap van de tocht gemanipuleerd. Het gezicht aan het raam, de verlaten sjaal, de onbemande fluittoon: dat alles hoorde bij een val die ze voor hem hadden gezet. Logica en gezond verstand lieten hem in de steek en het enige wat hij nog kon doen was maken dat hij wegkwam.

Vanaf dit punt begon het pad weer zigzaggend af te dalen langs de steile, met keien bezaaide helling. Maar Harry volgde het niet. In plaats daarvan stortte hij zich van de ene bocht naar de volgende, struikelde over stenen en gleed langs stukken met losse, grindachtige aarde. Hij haalde zijn wang open aan de doornen van een stevig struikje en zijn knokkels aan een scherpe rotspunt. Maar het kon hem niets schelen. Alle pretenties waren weg. Hij wilde alleen nog maar van de berg af, weg van die schrijnende angst die door de lucht was geraffineerd tot een onverdunde, gekmakende essentie.

Harry vloog door een bosje varens, gleed langs de zijkant van een

gigantisch, half begraven rotsblok en bevond zich opeens op een breed zandspoor dat was losgewoeld door de wielen van een zwaar voertuig. Met moeite kon hij zijn gedachten ordenen en zich een splitsing in de weg herinneren, die even voorbij de plek lag waar ze hadden geparkeerd. De linker afslag ging volgens een wegwijzer naar Eleousa, de rechter leidde blindelings het bos in. Hij was nu ongetwijfeld op het pad zonder wegwijzer. Als dat klopte, hoefde hij het alleen maar af te lopen om bij zijn auto te komen.

Hij begon over het midden van het pad te hollen zonder acht te slaan op de benauwde pijn op zijn borst. Hij ging een bocht door en zag de witte vorm van de auto en de rode pannen van het hoteldak erachter. Nog even. Toen hield hij bijna op slag zijn pas in. Op nog geen twintig meter afstand stond hij stil. Want met de blik op het hotel was ook de herinnering weer terug aan het gezicht dat zich haastig van een van de vensters had teruggetrokken, plus het verschrikkelijke, langzaam dagende vermoeden dat hij misschien nog steeds een route volgde die voor hem was uitgestippeld, een reeks valse afslagen die wel een vluchtroute beloofden maar hem in feite nog verder in de val lokten.

Hij maakte pas op de plaats, hapte naar adem en deed zijn uiterste best om rustig na te denken. Hij greep naar zijn hals en merkte dat hij de sjaal was kwijtgeraakt. Die had hij vast laten vallen, of hij was blijven haken aan een van de bosjes waar hij doorheen was gestormd. Zou Heather hem ook zo zijn verloren: radeloos op de vlucht voor dezelfde ontastbare verschrikking? Volgde hij slechts haar eerdere, vergeefse voetstappen? Nee, wist het rationele stuk van zijn brein met zekerheid. Ze was nog steeds daar ergens op de top van de berg, verdwaald en hulpeloos, en ze vertrouwde erop dat hij hulp zou gaan halen. Om harentwille moest hij bij zijn positieven blijven.

Hij liep langzaam door, keek recht voor zich uit en concentreerde zich op de auto, terwijl die in zijn blikveld steeds groter werd. Hierdoor merkte hij dat het mogelijk was om geen acht te slaan op alles wat hem volgens zijn geest op de hielen kon zitten of, erger nog, wat hem opwachtte. Hij telde iedere stap hardop om zijn fantasie in toom te houden. Hij passeerde de splitsing en de afslag naar Eleousa. Volgens het bordje met de naam die hem inmiddels angst aanjoeg: ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ, Profitis Ilias. Hij was bij de auto.

Harry had het gevoel dat haastige spoed even fataal kon zijn als talmen. Hij nam de sleutels voorzichtig uit zijn zak, opende het por-

tier en stapte in. Tot zijn onuitsprekelijke opluchting sloeg de motor meteen aan. De uitbarsting van geluid – en de inherente belofte van mobiliteit – herstelde zijn gemangelde zelfvertrouwen. Hij rukte de versnellingspook in z'n één, maakte een krachtige draai over de weg, reed een stukje achteruit, voltooide de U-bocht en gaf heuvelafwaarts gas.

Met elke meter die Harry in de auto wegreed van de Profitis Ilias, nam de invloed af die de berg op zijn geest had. Hij kon de gebeurtenissen die achter hem lagen algauw wegedeneren. Zijn geest, verstooken van z'n alledaagse prikkels, had hem een loer gedraaid, anders niet. Heather was verdwaald en moest zich nu voorbereiden op het ellendige vooruitzicht een nacht in de openlucht door te brengen. Maar met hulp uit Salakos kon hij haar dat lot misschien besparen. Zelfs in het ergste geval zou ze het tot de volgende ochtend moeten kunnen uitzingen. Dan had ze twaalf ongemakkelijke uren voor de boeg, voor Harry twaalf ongeruste uren. Daarna zou het leven weer z'n gewone gang gaan.

Harry zag de geit op de weg pas op het allerlaatste ogenblik. Het dier was vlak na een haarspeldbocht naar het midden van de weg gedwaald en leek hem wel op te wachten, zo moeilijk was het te onderscheiden in de inktzwarte schaduw van de overhangende bomen. Toen Harry uit de bocht kwam en plankgas gaf, rukte hij bij het zien van het dier instinctief aan het stuur en slaagde er net in het te ontwijken. Maar zijn opluchting duurde maar een fractie van een seconde. Terwijl de auto over het wegdek slipte, besepte hij dat hij rechtstreeks op de afgrond aan de overkant afstevende. Het was te laat om te remmen en het hek langs de weg leek te zwak om hem tegen te houden. Hij kon alleen nog mikken op een van de stevige betonnen hekpalen en er maar het beste van hopen. Meteen daarop volgde een enorme schok, een explosie van stoom vanonder de motorkap en het loeien van de claxon, toen Harry tegen het stuur werd gesmakt.

Een paar minuten was hij te duizelig om zich te bewegen. Toen duwde hij het portier open en krabbelde naar buiten. De geit was gevluht: hij hoorde het paniekerige gerinkel van haar bel in het bos. Maar het was duidelijk dat de auto nergens meer heen zou gaan.

De voorkant zat in elkaar en het wiel aan de andere kant was in een hoek gewrongen. Harry leunde tegen het dak en vloekte bin-

nensmonds. Zijn hoofd en ribben deden zeer. Hij had behoefte aan een stevige borrel, maar die zou nog lang op zich laten wachten. Deze laatste misrekening had zijn ellendige situatie nog verergerd. En die van Heather ook.

Al voelde Harry zich nog zo afgemat en vol zelfbeklag, hij wist dat hij niet kon blijven hangen in die stemming. Na een laatste nijldige schop tegen het verwrongen wiel keerde hij zich om en begon de weg af te lopen.

2

INSPECTEUR MILTIADES BLEEF IN DE DEUROOPENING EEN poosje naar Harry staan staren. Toen liep hij langzaam naar de tafel en ging tegenover hem zitten. Harry had zes uur op zijn terugkomst gewacht, zes uren die op evenzoveel dagen hadden geleken. Maar hij voelde er weinig voor om de inspecteur te vragen wat hij had gevonden, afgeschrikt door de zekerheid die langzaam maar zeker begon post te vatten: dat de feiten waarschijnlijk zijn donkerste vermoedens zouden overtreffen.

Ze hadden hem de hele dag vastgehouden in dit kale, spaarzaam gemeubileerde vertrek op het hoofdbureau van politie van Rhodos, met alleen de klok aan de wand, het onbewogen gezicht van de politieagent bij de deur en zijn eigen niet te stuiten gedachtestroom over wat de Profitis Ilias de speurders kon hebben opgeleverd. Sinds hij Heather voor het laatst had gezien, waren er meer dan vierentwintig uur verstreken en nu duidde de schemering achter het raam met de half dichte luiken erop dat de nacht opnieuw een sluier over haar verblijfplaats zou trekken. Tenzij Miltiades die natuurlijk al kende.

Maar de uitdrukking op diens gezicht verried niets. Hij was een magere man en zag er met zijn keurig geperste uniform en sluike, zwarte haar ascetisch uit. Hij zette behoedzaam zijn bril af, masseerde de zere plekken op zijn neus, zette zijn bril weer op en hield de hele tijd zijn koele blik zonder te knippen op Harry gericht.

Harry opende zijn mond om iets te zeggen, maar een opwaarts rukje van de wenkbrauwen van de man tegenover hem weerhield hem

daar meteen van. Hij had moeite om zijn gedachten op orde te krijgen en vroeg toen: 'Wat heeft u mij te zeggen, inspecteur?'

Miltiades antwoordde niet. In plaats daarvan haalde hij een band-recordertje uit de tas naast hem, zette het op tafel tussen hen en schakelde het in.

'Ik meen dat ik het recht heb iets te horen.'

Miltiades boog voorover op zijn ellebogen. Hij sprak in het Grieks en wat hij zei was gericht tot het apparaat. '*To Savato thotheka Noembriou chilia enniakasia oghonta okto, exinta treis ores.*' Daarna keek hij Harry recht aan en zei: 'Wat dacht u te horen, meneer Barnett?'

'Of u mevrouw Mallender hebt gevonden natuurlijk, en of ze ongedeed is.' Harry was zich bewust van het toenemende ongeduld in zijn stem, maar hij kon het niet verbergen. Waarom moest die man de kwelling zo rekken? 'U heeft de hele dag de tijd gehad om de Profitis Ilias af te zoeken. Wat heeft u gevonden?'

'We zullen, omwille van dit gesprek, aannemen dat we niets hebben gevonden.'

'Wat wil dat verdomme zeggen?'

'Dat wil zeggen dat u mijn vragen moet beantwoorden voordat ik de uwe beantwoord.'

Dat was het dus. Het vermoeden dat de hele dag was gegroeid werd eindelijk bevestigd: ze geloofden hem niet. Daarom wilden ze hem op de speurtocht niet meenemen. En daarom wilde Miltiades hem niets vertellen: omdat hij hoopte dat Harry zich zou verspreken als hij de onzekerheid rekte. Hij vroeg zich af wat ze dachten. Dat hij Heather had vermoord? Dat hij haar ergens op de berg had begraven? Waarom zouden ze zoiets denken? Tenzij ze natuurlijk iets hadden gevonden om dat idee te staven. Haar lichaam misschien? Grote god, dat was te verschrikkelijk om bij stil te staan.

'U woont sinds maart 1979 op Rhodos, meneer Barnett?'

'Wat?'

'Volgens mij woont u hier al negen jaar.'

Door alles wat hem bestormde kon Harry zich niet concentreren. Hij kon slechts een beroep doen op de genade van Miltiades: 'In godsnaam, inspecteur, zeg het me gewoon: is ze dood?'

De uitdrukking op het gezicht van Miltiades veranderde niet. 'We nemen omwille van dit gesprek aan dat we dat niet weten.'

'Godver...'

Harry deed zijn ogen dicht en moest het beeld dat zich

zojuist voor zijn geestesoog had gevormd met geweld van zich afzetten: Heathers naakte, witte lichaam ruggelings op een tafel in het mortuarium... Toen hij zijn ogen weer opende, keek Miltiades hem nog steeds onderzoekend aan.

‘*Endaksi*. We beginnen bij het begin. U woont hier sinds maart 1979 als conciërge van een huis in Lindos – Villa ton Navarkhon, eigendom van een landgenoot van u. Is dat juist?’

Het beeld was weg. In plaats daarvan was er deze onpersoonlijke, steriele kamer waar dit verhoor op het punt stond te beginnen. Hij moest denken aan de psarotaverna waar ze hadden geluncht, hoe warm het was geweest aan hun tafeltje onder de rubberboom, hoe zacht de strepen zonlicht op haar haar waren gevallen. Hij voelde tranen opwellen, slikte hard en zei: ‘Dat klopt.’

‘Uw volledige naam is Harold Mosley Barnett.’

‘Ja.’

‘Mosley is een ongewone voornaam, nietwaar?’

Bedoelde die vent dat met ‘bij het begin beginnen’? ‘Oswald Mosley was een Britse politicus in de periode tussen de wereldoorlogen, inspecteur. Mijn vader steunde zijn denkbeelden.’

‘Welke?’

‘Hij was een fascist. *Enas fasistis*.’

Miltiades knikte. ‘Spijtig voor u.’

‘Ik zit er niet mee.’ Raar om nota bene door een Griekse politieagent aan zijn vader te worden herinnerd. Hij had al jaren niet aan die vage, verre figuur uit zijn verleden gedacht, die hij alleen kende van foto’s en zijn moeders kille herinneringen. ‘Hoe weet...’

‘U bent geboren op 22 mei 1935.’

‘Ja. Maar...’

‘In Swindon in Wiltshire.’

‘Hoe weet u dat allemaal?’

‘Dat staat in uw paspoort.’

‘Mijn paspoort?’

‘Ik heb het hier.’

Een ogenblik kon Harry niets uitbrengen. Ze waren in Lindos geweest om in zijn spullen te snuffelen. En al die tijd had hij hier gezeten in de waan dat ze elke centimeter van de Profitis Ilias uitkamden.

‘We waren op zoek naar het paspoort van mevrouw Mallender,’ hernam Miltiades. ‘Weet u soms waar dat is?’